

UTRINKI

Glasilo Bolnišnične šole OŠ Ledina
Šolsko leto 2015/2016

BOLNIŠNIČNA
ŠOLA

MIA.F

Kazalo

Pozdravljeni ljubitelji dobrega branja!	3	Noč iskanja sanj	21
Neznana hiša	4	Kako je Žiga premagal strah	23
Deček in knjiga in njeno sporočilo	5	Deček Jan	25
Kdo je radoveden?	6	Prijatelji	26
Pesem o mački	6	Muca maca Črna Taca	28
Kot v filmu o pošastih	7	Bilo je čudovito	29
Maček Blacky	8	Zadovoljni maček	30
Deček in njegova pustolovščina	9	Moja prijateljica Žuža	32
Nova pustolovščina	9	Deklica in njena domača žival	33
Deček in deklica	11	Na obisku pri Maši	34
Intervju, Maja Kastelic: »Vsi, otroci in odrasli, se moramo truditi, da bi bili še bolj radovedni«	12	Pesem o dečku	35
Prisluhni zgodbi	16	Prijatelja	35
Deček in vabljava mačka	17	Bonton pri mizi	36
Miški in črke	18	Kviz	37
Deček in njegova pustolovščina	19	Mini križanka	38
		Velika križanka	38

Lara, 3. razred

Pozdravljeni ljubitelji dobrega branja!

Leto je naokoli in verjamem, da že nestrpno čakate, da boste lahko znova prelistali in prebrali naše Utrinke, ki smo jih celo šolsko leto z veseljem in skrbno pripravljali prav za vas.

To leto so nekoliko posebni. Zakaj? Želeli smo jih osvežiti in prenoviti, zato smo se odločili, da bomo svoje prispevke ustvarjali na temo avtorske slikanice Deček in hiša, ki jo je pripravila Maja Kastelic, večkrat nagrajena ilustratorka.

Ustvarjali smo prav na vseh oddelkih naše šole. Na posameznem oddelku se je slikanica zadržala približno mesec dni, da so si jo lahko učitelji in učenci dodobra ogledali ter ob njej ustvarili kakšno zanimivo zgodbo, pravljico, pesem, ilustracijo, križanko, kviz in še marsikaj.

Z velikim veseljem smo gostili tudi avtorico slikanice Majo Kastelic. Predstavila nam je nastajanje svoje knjige in nam zaupala, kako so se na straneh pojavila družinska imena pa slike ter imena in priimki znanih slovenskih ilustratorjev. Seveda nam je gospa Maja povedala še marsikaj zanimivega. Več o tem pa si lahko preberete tudi v objavljenem intervjuju.

Naša stalna novinarska gostja Vanja Pirc nam je razložila, kako poteka delo novinarja in urednika. Pomagala nam je v uredniškem odboru, ki so ga pri

zadnji redakciji časopisa sestavljali učenci in učenke bolnišnične šole. Z ostrim očesom so presojali ustreznost literarnih in drugih izdelkov ter se poskušali vživeti v bralca letošnjega šolskega časopisa. Ob tem smo se vsi počutili radoživo in veselo, delo nas je kratkočasilo in veselilo, pri ustvarjanju smo naravnost uživali.

Ob koncu bi vas želeli povabiti k nadaljnjemu uresničevanju vaših literarnih in likovnih idej, ki bodo ob knjigi Deček in hiša ali ob Utrinkih privrele na dan. Saj veste, da je neustavljiva ustvarjalnost tudi vsemogoča. In želimo si, da bi se ob kratkočasenju z Utrinki radostili tudi vi!

Manja Žugman

*Na enem izmed kulturnih dni, na katerih smo interpretirali slikanico Deček in hiša, je nastala tudi zgodba, ki so jo učenci in učenke bolnišnične šole skupaj z gostom dr. Mitjo Reichenbergom tudi zvočno obdelali. Posnetek smo objavili na naši spletni strani (prav tam, kjer najdete povezavo na časopis Utrinki). Toplo vabljeni k poslušanju!

UTRINKI – glasilo otrok, ki so med zdravljenjem vključeni v Bolnišnično šolo OŠ Ledina.

Šolsko leto: 2015/16

Vodja projekta: Manja Žugman.

Oblikovanje: Tjaša Zajc in Vanja Pirc.

Naslovnica: Mija, 7. razred

Pri projektu so sodelovali učenci in učitelji Bolnišničnih šolskih oddelkov OŠ Ledina.

Iskrena hvala učenkam in učencem, ki so s svo-

jimi prispevki, ustvarjenimi na kulturnem dnevu Časopisna hiša ter ob drugih priložnostih, utrnili Utrinke, ter učiteljicam, učiteljema in gostom Bolnišnične šole, ki so jih pri tem spodbujali in jim pomagali.

Neznana hiša

Nekega dne se deček odpravi ven. S torbo na ramenih teče po ulici. Na pločniku zagleda črno mačko. Všeč mu je in odloči se, da jo bo spremljal. Mačka dečka pripelje do hiše. Deček je v dvomih, če bi stopil v neznano hišo, vendar vseeno sledi mački.

Hiša je stara in razmetana. Deček si jo prestrašeno ogleduje. Videti je, kot da v hiši ne stanuje nihče. Na tleh zagleda risbice. To spremeni njegovo mnenje o življenju v hiši. Sledi risbicam, ki ga vodijo do podstrehe. Ko pride do vrha,

presenečeno obstane. Zagleda lepo, vendar prestrašeno deklico.

Deklica se dolgočasi in riše risbice. Dečku pove, da jo je zlobna čarovnica zaprla v hišo. Reši jo lahko le prijazen deček, ki se bo z njo spoprijateljil. Risala je risbice in jih s pomočjo ptic pošiljala po svetu, a se ni nič zgodilo.

Deček in deklica hitro postaneta prijatelja. Sedaj je deklica rešena in zelo vesela. Hvaležna je dečku in mački, ki je dečka pripeljala k njej. Vsi so zelo srečni.

Ula, 7. razred

*Jaka,
1. razred*

Leon, 8. razred

Deček in knjiga in njeno sporočilo

Knjiga Deček in hiša govori o dečku, ki se je sprehajal po ulici ter opazoval okolico. Opazil je mačko in se odločil, da ji bo sledil. Mačka ga je vodila vedno bolj proti vrhu hiše. Na poti je pobiral slikanice, ki so se pojavljale pred njim. Na koncu ga je mačka pripeljala do sobe z deklenco, ki je ustvarjala slikanice in jih spreminjala v majhna letala. Proti koncu dneva, med sončnim zahodom, sta uživala v spuščanju letal z balkona hiše.

Po mojem mnenju je eno izmed sporočil knjige, da vse v življenju na koncu dobi smisel in se konča dobro, seveda pa moramo izbrati pravo pot.

Tjaša, 8. razred

Kdo je radoveden?

Kdo je radoveden?

Je to mali deček, ki še kar ne spi?

To je deček, deček, ki se sladko smeji,
ko za lepimi sličicami kar ponoči se podi.

Le kaj se dečku zdaj podi po glavi,
da kar sam tam tava v temni hiši?

Ojoj! Deček, kaj te ni nič strah?

Kaj če se za slikami skriva pošast,
ki govori?

Ne, on kar gre,
strah ga ni,

po stopnicah teče, kot da se mu mudi.

Presenečenje! Za slikami se smeji
prelepa deklica.

Zdaj skupaj z balkona risbe mečeta.

Risb zmanjka ne nikoli,
veliko jih je še,

če kdo rad bi jo imel,
naj oglasi se.

Nuša, 9. razred

Pesem o mački

Jaz sem mačka,
obožujem brikete,
rada plešem, na drevo plezam
in se raztezam.

Rada hodim po vrvi
in spim na mrvi.

Kar pogledajte v nebo, kako miga
moje telo.

Včasih me razumete, kakor
da sem navadna mačka,
ampak se potapljam boljše kakor
račka.

Se potopim in ribo ulovim.

Leon, 14 let

Kot v filmu o pošastih

Mali štiriletni navihanček Pepi se je po napornem vzpenjanju po domačem stopnišču, kjer ga je bilo zelo strah škripajočih in bobnečih zvokov, končno znašel pri loputi, ki je vodila na podstrešje. Tam je strahoma obstal in si ni upal dalje.

V tem času se je na drugi strani lopute igrala mala deklica Maja, ki za loputo ni vedela, saj je bila ta pokrita s staro preprogo, na kateri se je skozi leta nabral debel sloj prahu. Ravno v trenutku, ko je bila Maja najbolj zamišljena, je na lepem grozljivo zaškripalo. Maja je postala čisto bleda, kar tresla se je od strahu, saj je prejšnji večer gledala grozljiv film o pošastih.

Kar naenkrat se je škripanju pridružilo še premikanje preproge, zaradi česar se je dvignil prah. V megli je Maja zagledala najprej eno oko, nato pa še drugo. Skoraj bi prenehala dihati, nato pa je zaslišala prestrašen glas: »Je kdo tu?« Maja se je opogumila in odgovorila: »Maja sem, stara sem pet let«.

Izza lopute se je prikazal naš Pepi. Oba z Majo sta se začela smejati, saj sta se drug drugega na smrt prestrašila. Najprej sta se spoznala, nato pa sta se skupaj igrala. Začela sta raziskovati podstrešje, kjer sta našla kup zanimivih reči. Prišel je še Pepijev muc Dimček in od tistega dne naprej so bili nerazdružljivi. Dobili pa so tudi svoj skrivni kotiček.

Tina, 20 let

Breda, 7 let

Maček Blacky

Nekega junijskega večera je maček Blacky zvabil Vida na potep. Večer v mestu je bil živahen. Pred staro mestno vilo na Andersenovi ulici je Blacky postal in se hitro zmuznil skozi priprta vrata. Vid je obstal in se vprašal: »Kam pa gre?«

Na hodniku pred stopniščem je na tleh ležala risbica. Vid jo je pobral. Na hrbtni strani je pisalo: »VŠEČ SI MI«. Vida je zanimalo, komu je všeč. Sledil je Blackyju v prvo nadstropje. Ob hoji po stopnicah je spregledal grafit DAJ PRILOŽNOST USODI. V prvem nadstropju ga je čakala še ena risbica. Na hrbtni strani je pisalo: »ČAKAM TE«. Po svetlem ozkem hodniku je prispel do velike jedilnice. Tam ga je čakala še ena risbica s sporočilom: »TVOJE OČI SO ZELO PRIJAZNE«. Blacky ga je vabil naprej. V čitalnici ob rdečem udobnem stolu ga je čakala risbica: »IMETI PRIJATELJA JE LEPO«. Zmeden in zaskrbljen je gledal za Blackyjem, ki je lezel gor po zavitih stopnicah. Kljub negotovosti je Vid sledil Blackyju. V galeriji je negotovost izginila. Na tleh je zagledal še eno risbico.

Z navdušenjem se je zapodil proti njej. »BLACKY TE BO PRIPELJAL DO MENE«. Vid je v pričakovanju in z veseljem sledil Blackyju, ki je bil samo še senca. Vstopil je v razmetan prostor. Previdno je pogledoval proti Blackyju, ki ga je vodil po stopnišču navzgor. Na sedmi stopnici ga je čakala še ena risbica. Na hrbtni strani je bilo napisano: »BLIZU SI, ZAUPAJ«.

Vid je prispel do majhnega temnega prostora, ki je imel vonj po starih oblačilih. Za težko žametno rdečo zaveso so bila skrita vrata. Bila so odprta. Skoznje je v snopu prihajala svetloba, ki je osvetljevala še eno risbico. Na hrbtni strani je bil narisana velik rdeč srček. Ko je Vid prilezel do podstrešja je zagledal deklico v beli obleki z rdečimi pikami. »Živjo, jaz sem Sofija,« je rekla deklica in ob tem zardela. Vid jo je presenečeno gledal in tudi on je zardel. Blacky si je zadovoljen in poln ponosa oblizoval tačke.

Vid in Sofija sta odšla na balkon, kjer sta v mesto skupaj spuščala lepe misli. Bila sta vesela in razigrana.

Pia, 14 let

Deček in njegova pustolovščina

Nekega dne je živel deček, ki ni imel ne matere ne očeta. Zelo rad je raziskoval mesto, v katerem je živel. V njem je našel veliko krajev in predelov, ki jih ni nihče poznal.

Nekega večera se je odpravil v mesto, kjer je zagledal mačko. Odločil se je, da ji bo sledil. Videla ga je in ga vodila do stare hiše. Nenadoma je zavila v eno izmed hiš in fant je šel za njo. Hodila sta skozi vežo, po kleti, nato po stopnicah gor do prvega nadstropja. Sprehodila sta se skozi jedilnico, dnevno sobo, knjižnico, hodnike in po krožnih stopnicah navzgor. Ves čas pa sta jima sledili dve miški in se hihitali. Po poti skozi prostore je deček pobiral risbice in jih nosil s seboj. Celo noč je raziskoval staro hišo, ko pa se je začelo daniti, je prispel na vrh. V podstrešni sobi je zagledal punco, ki je risala risbice ter iz njih delala aviončke. Na risbicah so bili motivi mišk, mucke, stare hiše in dečka, ki je prišel k njej. Od tistega dne naprej sta postala najboljša prijatelja. Tudi mačka je nehala loviti miši in vsi skupaj so zadovoljno spuščali aviončke.

Jaka, 8. razred

Eva, 9 let

Jakob, 3. razred

Nova pustolovščina

Nekoč je deček Timi vstopil v staro hišo. Bila je zapuščena. Raziskoval je stvari, ki so ležale na tleh. Tedaj je zaslišal čudne glasove. Prisluhnil je in zaslišal je malega mucka. Pogledal je za zaveso, a ga ni bilo tam. Odprl je vrata v sosednjo sobo, a ga tudi tam ni bilo. Tedaj je na vrhu stopnic zagledal mucka. Vrgel mu je klopko, ki je ležala na tleh, a mu ni bilo do igre. Timi je imel občutek, da mu mora slediti, zato je šel za njim na podstrešje. Tam se je začela nova pustolovščina.

Luka, 5. razred

Sprememim se, ko sem se kot punčka
sama igrala

podstrejju
mene

mikogar.

maček

je ipet

It misem

Zapustiti

le z

čara

nekaj

bil

gum,

je mojoo

Od

due na

nerozd-

Zeta

minuvala

prijateljica

to je nekaj

na

Ekoli

ni bilo

Moj

fizo

polegnil.

si upala

podstrejja

nekaj

je

Zašumele

je

grašel

a mačka

tistega

bila

muzična.

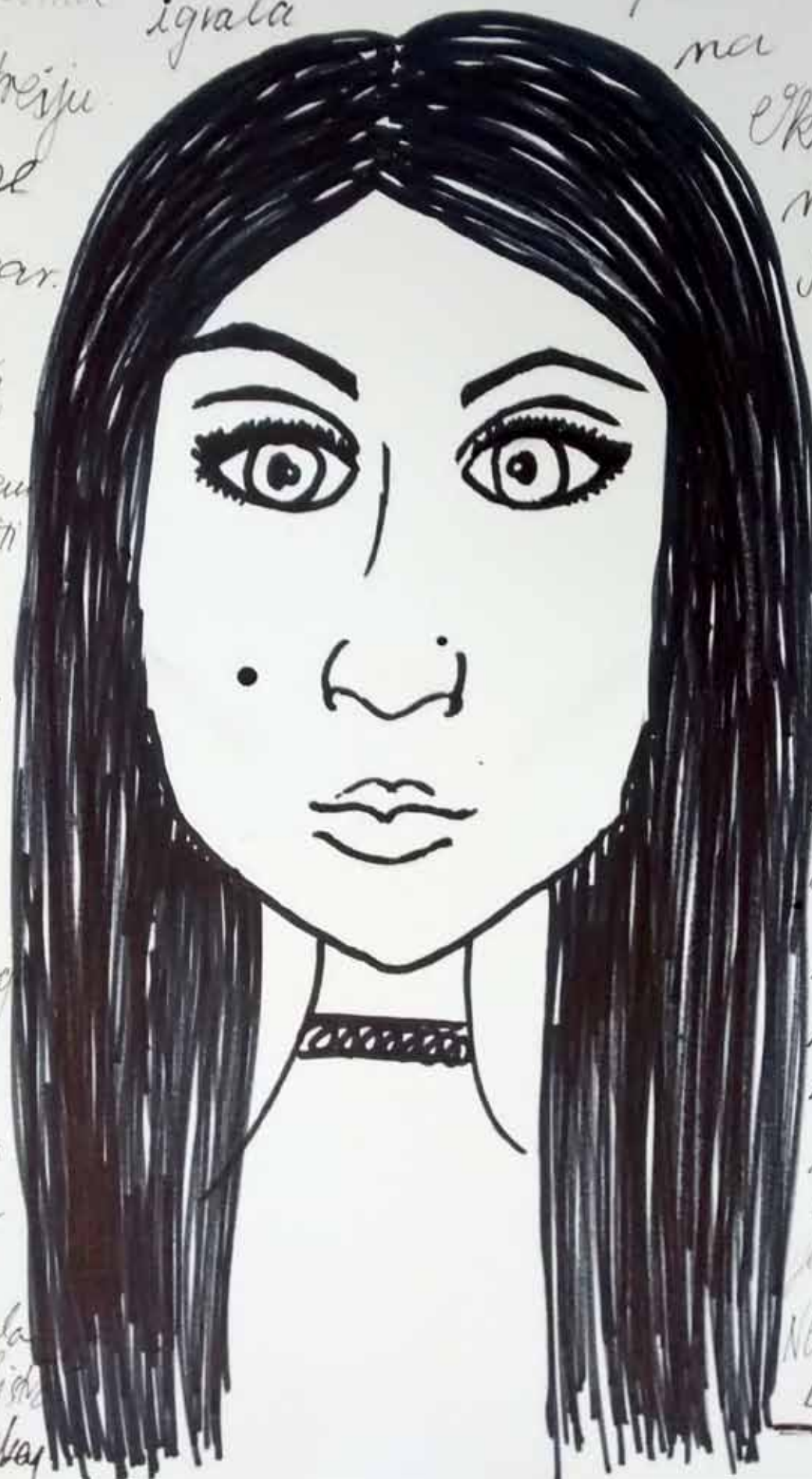
so

a

je ostalo-

NEPREČEN-

LJIVEGA

Deček in deklica

Nekega dne se je deček Bine zgodaj zjutraj, ko sonce še sploh ni vzšlo, odpravil v šolo. Odločil se je, da bo odšel v šolo po drugi poti, kot gre po navadi. Med potjo si je ogledoval stavbe, ki jih še nikoli ni videl. Spoznal je tudi veliko novih ljudi. Čez čas je naletel na nekega starega gospoda s psičkom, ki mu je bilo ime Repek. Pot je nadaljeval mimo hiše, iz katere je začudeno kukala deklica. Po dobrih desetih minutah hoda se je ustavil pri hiši, kjer so skozi okna gledale miši, pri vratih pa je stala mačka. Deček je vedel, da bo kmalu čas za pouk, vendar je na tleh opazil narisane stvari, voziček in še nekaj dekliških stvari. Nato je sledil mačku, ki je šel po stopnicah navzgor. Na stenah je videl veliko slik. Kmalu je prišel v prvo nadstropje. S tal je pobiral risbice, ki so čisto zanemarjeno ležale na tleh. V prvi sobi je zagledal mizo, na kateri je bil pripravljen zajtrk. Dečku se je oglašalo v želodcu, vendar ga je vseeno zanimalo, kaj se skriva v sosednji sobi, zato je zajtrk kar izpustil. Bine je sledil mačku in prispel v dnevno sobo. Tam je na steni videl sliko nekega moškega in ženske. V dnevi sobi je bilo veliko najrazličnejših knjig. Kot pa že veste, je Bine zelo radoveden fantek, zato se je kmalu odpravil raziskovat še druge sobe v hiši. Tudi v naslednji sobi je opazil slike, ki sta prikazovali otroka. Tudi vse naslednje sobe so bile polne slik. Čez čas je znova prispel do stopnic, ki so peljale v novo sobo. V njej je na tleh ležalo veliko lepih risbic. Dečku se še sanjalo ni, kdo bi utegnil tako lepo risati. Ponovno se je povzpel še višje. Prispel je na podstrešje. Zagledal je deklico, ki je iz risbic oblikovala papirnata letala. Deček in deklica sta se hitro spoprijateljila in skupaj sta ustvarila še več papirnatih letal. Ko sta imela dovolj letal, sta se odpravila na balkon, od koder sta jih začela spuščati po zraku. Letala in ptice so preletavala jutranje nebo, deček in deklica pa sta se veselo zabavala vse do poznih večernih ur.

Matic, 12 let

INTERVJU

**»Vsi, otroci in odrasli, se moramo
truditi, da bi bili še bolj radovedni«**

MAJA KASTELIC, AVTORICA KNJIGE DEČEK IN HIŠA

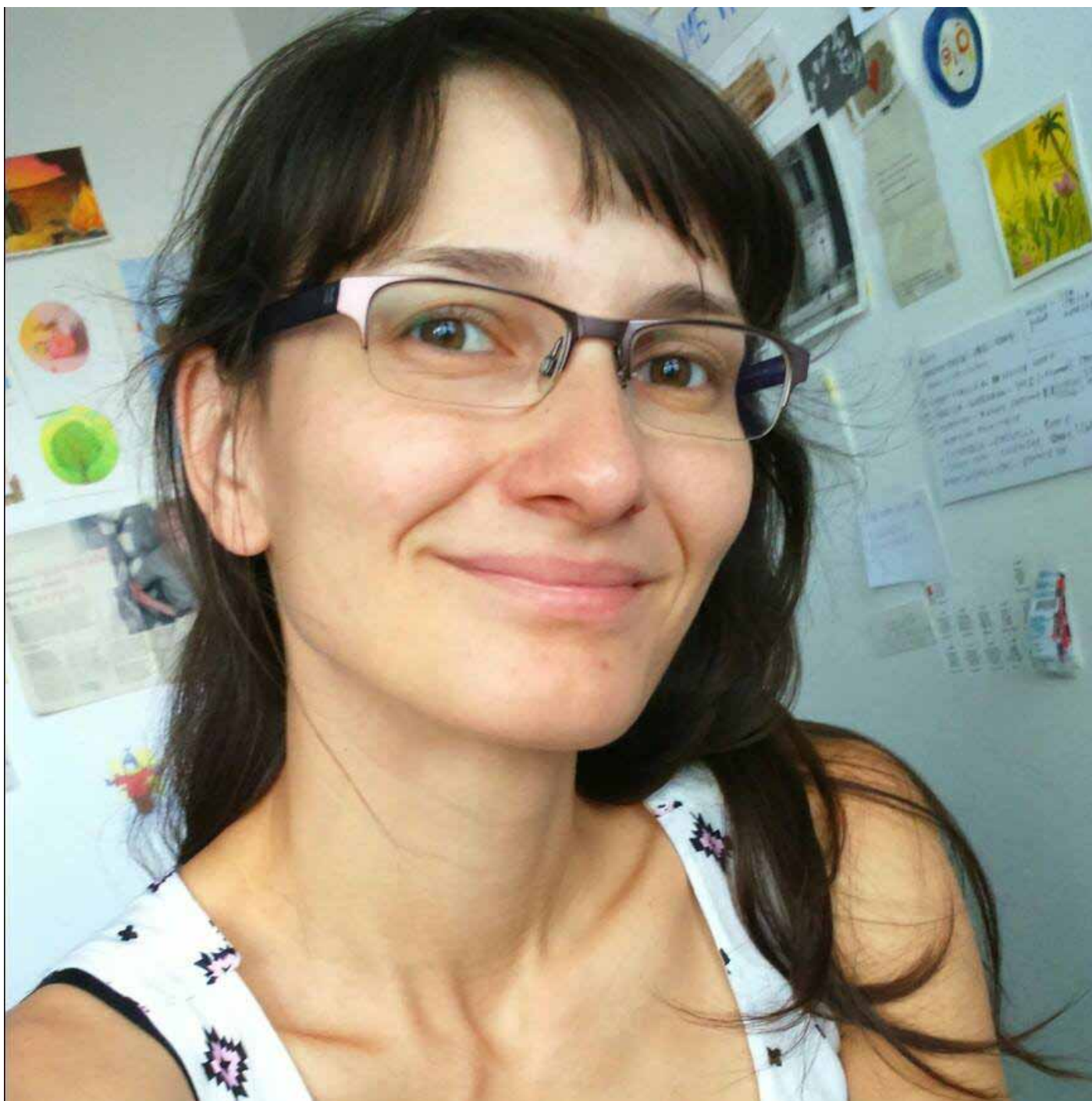

Foto: osebni arhiv

Maja Kaselic je ilustratorka, ki je s svojo prvo slikanico Deček in hiša navdušila doma in na tujem. O tem priča vrsta nagrad, pa tudi dejstvo, da je slikanica o dečku, ki na potepu sledi mucu in z njegovo pomočjo raziskuje zapuščeno hišo, velik prodajni hit. Slikanica, ki sodi med tihe knjige (te govorijo le s slikami, brez besed), pa je navdihnila tudi letošnjo številko našega časopisa Utrinki. Zato smo ilustratorko povabili na obisk in poleg tega, kako je nastala zgodba o dečku in hiši, iz prve roke izvedeli še cel kup zanimivosti iz zakulisja. Ob koncu srečanja je nastal še tale intervju, ki bo učencem Bolnišnične šole, ki žal niste mogli biti z nami, pričaral vsaj del našega pogovora. In pozor, intervju je prav posebno branje. Ilustratorka je namreč prav nam, bralcem Utrinkov, čisto prvim (na svetu, ha) zaupala, kateri bo njen naslednji podvig. Ekskluzivno razkritje vas čaka proti koncu intervjuja. :)

Kdaj se vam je utrnila misel, da bi narisali tiho knjigo Deček in hiša?

Ta knjiga je rezultat moje želje, da bi postala ilustratorka. Prej namreč nisem bila ilustratorka, študirala sem slikarstvo in delala kot restavratorka. Želela pa sem, da bi postala ilustratorka, a si kar nekako nisem upala narediti prvega koraka. Potem sem sklenila, da se bom prijavila na Slovenski bienale ilustracije, takšno res veliko razstavo, ki jo pripravijo vsaki dve leti. In ker jim nisem imela česa poslati, sem se lotila ustvarjanja.

Tako je nastalo prvih nekaj ilustracij o dečku, ki raziskuje hišo. No, na bienalu sem potem na svoje veliko presenečenje dobila nagrado. Iz ilustracij o dečku pa je kasneje zrasla tudi knjiga.

Kako dolgo pa je nastajala knjiga?

Nastajala je približno dve leti. Prve ilustracije za knjigo so nastale septembra 2012, knjiga pa je izšla januarja 2015.

Za vami je zdaj že veliko predstavitve knjige Deček in hiša. Morda veste, kakšno zgodbo si zamisli večina bralcev? Ker verjetno si že zato, ker gre za tiho knjigo, zgodbo vsak zamisli malo drugače.

Osnovna zgodba Dečka in hiše je, da gre deček od doma, sledi mucki in pride na podstrešje stare hiše. Potem je pa tu še marsikaj, kar si vsak lahko razlaga po svoje. Vsak namreč izhaja iz sebe in ilustracije vidi na čisto svoj način. Zato je knjiga ob vsakem branju malo drugačna. In to mi je všeč, ker imam rada večplastne zgodbe. Ko sem imela razstavo ilustracij v Galeriji Kresija v Ljubljani, mi je bilo na primer zanimivo, da je veliko Ljubljančanov, ki so zdaj stari

okrog 70 let, povedalo, da so se ob tej knjigi vrnili v svoje otroštvo. Ker so se kot otroci res lovili po natančno takih hišah.

Ali drži, da ste kot otrok tudi sami hodili po zapuščenih hišah?

Ja! Kot otrok sem bila nora na stare hiše. In še vedno sem. S prijateljico sva kot deklici neprestano brskali po kletih. Spomnim se vznemirjenja, ki sva ga ob tem občutili. Malo naju je bilo strah, pa sva vseeno želeli videti, kaj je za tistim strašnim, temnim vogalom. Zato sem želela, da bi ta občutek vnesla tudi v knjigo. Namreč ni nujno, da bo za tistim vogalom kaj groznega, kot nas vedno znova strašijo hollywoodski filmi. Lahko se zgodi tudi kaj čudovitega. In tega čudovitega nam po mojem manjka.

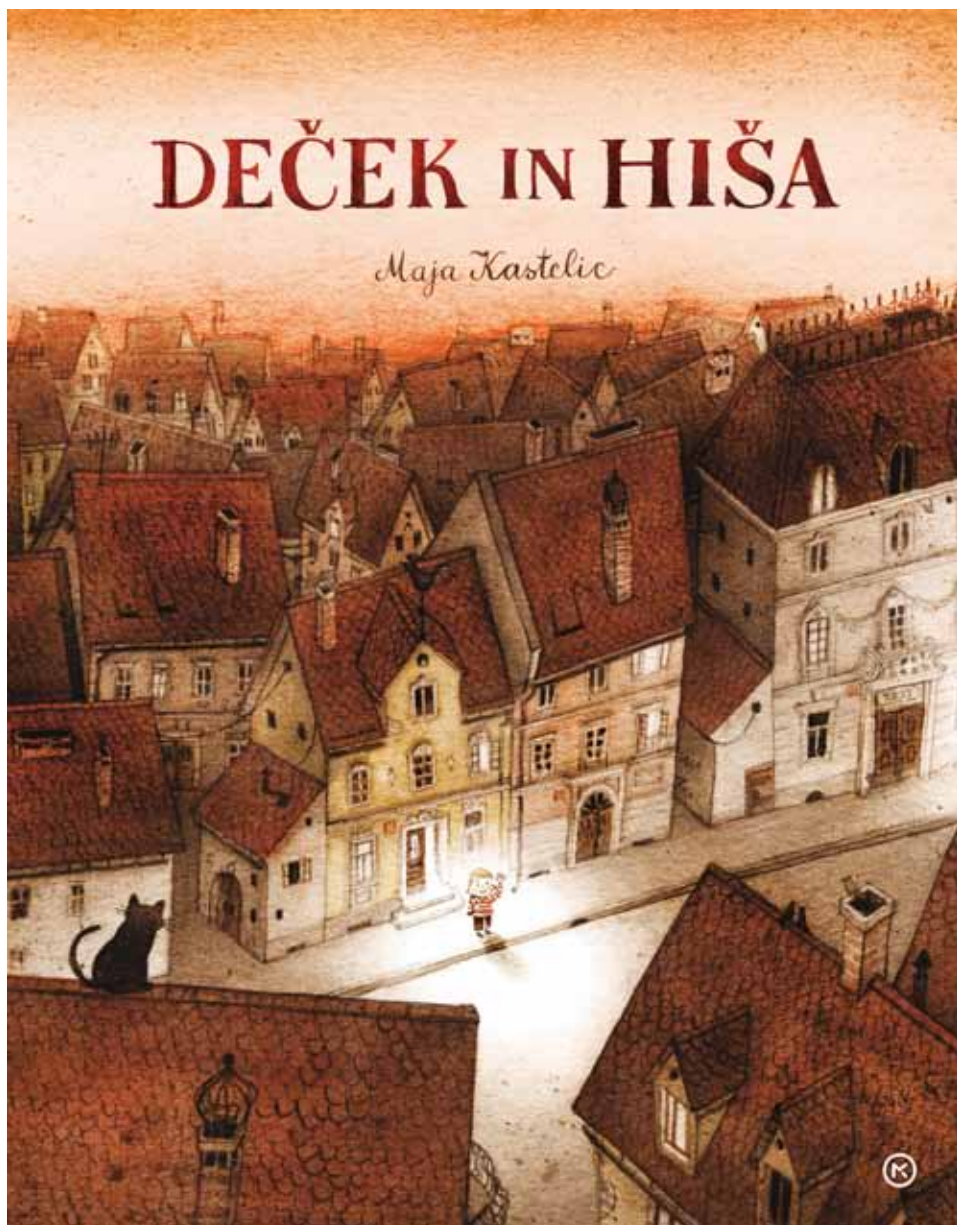
Kaj pa je glavno sporočilo vaše knjige?

Poanta je sledenje svetlobi. Vso to zasledovanje luči, vzpenjanje po stopniščih, hoja po labirintih, po nečem, česar ne poznaš, vse to deček počne zato, da na koncu najde nekaj lepega, svetlega, dobrega. Ko podpisujem knjige, bralcem v posvetilo pogosto napišem: »Za neskončna radovedna raziskovanja in nešteta čudovita odkritja.« Vsi, otroci in odrasli, se moramo truditi, da bi bili še bolj radovedni, da bi nas stvari zanimale, da bi poskusili tudi kaj, česar še nismo.

Kaj je bil pri izdelavi knjige najtrši oreh?

Najtežje sem se odločila, na kakšen način bi ilustracije prenesla na papir, kako bi jih naslikala. Ali pa,

Naslovnica knjige *Deček in hiša*
avtorice Maje Kastelic.
Mladinska knjiga, 2015.

kakšen naj bo konec knjige. Poleg tega se mi je s to slikanico marsikaj zgodilo prvič. Prvič sem delala slikanico. Prvič sem delala nekaj, kar je bilo v celoti moje avtorsko delo; od ideje do zgodbe in ilustracij. Prvič sem delala za našo največjo založbo Mladinska knjiga. Zato mi je bilo marsikdaj težko. V resnici sem dve leti neprestano razmišljala samo o tej knjigi. Venomer sem si delala zapiske. Še, ko sem se tuširala, sem si razbijala glavo, kaj naj naredi fantek, ko se povzpne do najvišjega nadstropja. (smeh).

Se je pa kak listek z zapiski vmes tudi izgubil. Recimo tisti, kjer je pisalo, da moram nekam v knjigo

vkjučiti en super strip, Calvin in Hobbs, ki govori o fantku in tigru. Zdaj žal manjka.

Kaj bi še spremenili v knjigi, če bi lahko?

Ko nekaj dokončaš, potem te vedno prime, da bi še kaj spremenil. Zdaj bi ilustracije verjetno narisala drugače. Ampak knjiga mi je vseeno všeč. Zelo mi je ljuba. Tudi zato, ker mi je omogočila, da zdaj lahko delam nekaj, kar mi je zelo všeč. Od njenega izida dalje se ukvarjam samo še z ilustriranjem.

Zaupali ste nam, da ste v knjigi narisali sebe in svoja otroka. Narisali ste tudi svoje najljubše knjige in še marsikaj drugega. Se

vam ne zdi to preveč osebno ali pa bi radi, da bi bralci več vedeli o vas?

Pravzaprav se mi ne zdi, da sem razkrila preveč o sebi in svojih bližnjih, saj gre za detajle, o katerih lahko več izveste le, če vam jih razkrijem jaz. Učenci Bolnišnične šole pred mojim obiskom denimo niste mogli vedeti, da imam doma natanko tak gramofon in skodelice za čaj, kot so tiste v knjigi. Prav tako niste mogli vedeti, da je narisano naše stopnišče. Ali pa, da sta Lovrenc in Nejc moja sinova. Iz svojega sveta sem črpala, ker je to svet, ki ga najbolj poznam. Hkrati pa so to neke šifrice, posvetila ljudem, ki jih imam rada. Kadar berem romane, se mi zdi res lepo, če

Motiv iz slikanice *Deček in hiša*.

je na začetku izpisano posvetilo neki točno določeni osebi. Recimo Moniki. Kako posebno se mora ta Monika počutiti, ko vsi preberejo, da je knjiga posvečena samo njej. No, sama sem želela posvetilo nameniti več ljudem. Pa tudi knjigam. Zato je v knjigi ogromno drobnih posvetil. In mnoga so kar pošteno skrita.

Za knjigo *Deček in hiša* ste prejeli številne nagrade. Katere?

Res jih je bilo veliko. Na Slovenskem bienalu ilustracije sem najprej dobila priznanje Hinka Smrekarja in dve leti kasneje še plaketo Hinka Smrekarja. Dobila sem nagrado Kristine Brenkove za izvirno slikanico, Levstikovo nagrado, pa belo vrano, ki jo podeljuje mladinska knjižnica iz Münchna. Obeta se mi tudi uvrstitev med izjemne avtorje, ilustratorje in prevajalce mladinske

literature na mednarodni častni listi IBBY. Zame najpomembnejše pa je bilo povabilo na zelo velik knjižni sejem v Bologni. Tam sicer nisem dobila nagrade, so pa mnogi opazili moje delo in dobila sem veliko naročil. Tako zdaj delam tudi za tuje založbe.

Ali boste narisali še kakšno knjigo? Ali bo tudi ta tiha ali se boste tokrat lotili »navadne« slikanice, takšne z besedilom?

Rada bi naredila še veliko knjig! Zanimajo me zlasti avtorske slikanice – to so slikanice, pri katerih je avtor zgodbe in ilustrator ena oseba. Na naslednji slikanici pa bom začela delati kmalu. Njen naslov bo *Deklica in vrt*. No, to sem zdaj povedala prvič, tako da je predbralci Utrinkov ekskluzivno razkritje (smeh). V založbi so najprej želeli, da bi delala nadaljevanje, jaz

pa nisem bila najbolj za to ...

Ker nadaljevanja niso tako kakovostna?

Tako nekako. Predlagala sem, da bi naredila drugačno knjigo, ki pa bi bila vseeno nekako povezana s knjigo *Deček in hiša*. Tako bo deklica Sofija, ki se v tej knjigi pojavi čisto na koncu, zdaj dobila svojo knjigo. Če ima svojo knjigo deček, se mi zdi prav, da jo dobi tudi deklica. Na vrt pa sem jo umestila zato, ker je, tako kot stare hiše, poln skrivnosti. Lahko je zaraščen, lahko je skriven, ogromno pomenov ima. Edina težava je, da za razliko od hiš po vrtu skoraj ni mogoče pisati. Ampak brez skrbi, se bom že znašla. (smeh)

Z Majo Kastelic se je pogovarjala Benjamina, 1. letnik.

Prisluhni zgodbi

Že res, da naslov te zgodbe ni nič kaj obetaven in razburljiv. Ampak to, kar se je danes zgodilo dečku iz pravljice, je vse prej kot to. Današnja noč je res zelo pomembna. Te zanima, kaj se je zgodilo dečku danes? Prisluhni zgodbi.

Bil je večer. Na tisoče drobnih zvezdic se je lesketalo na nebu in prijetno pozdravljalo noč. Vsi otroci že spijo. Čakaj, kaj? V dečkovi sobi se prižiga svetilka. Deček, mar še ne spiš? Nekaj trenutkov po prižigu svetilke se prikaže deček. Skozi vrata priteče hitro kot blisk. Le kaj je opazil deček? Zgleda, da je opazil Metko, pridno odraslo ženico, ki je hitro stopala v svoj dom. Le zakaj tako hitro stopa? Le kam se ji tako mudi? Ko ženica izgine za vrati sosedove hiše, se naš deček počasi odpravi za njo. Počakaj! Deček se je ustavil pred vrati. Začudeno gleda sem ter tja. Le kaj se sedaj dogaja v njegovi glavi? Zgleda, da imajo njegove misli kar dosti opraviti s sosedovo starejšo ženico. Pogleduje proti vratom. Le kaj naklepa sedaj? Ojoj, zgleda, da naš deček res ni kar tako od muh. Vstopil je v sosedino hišo. Počasi in tiho, da ga ne bi kdo opazil. Na tleh zagleda lepo risbico. Le kdo jo je narisal? Morda sosed? Vzel je sliko in stopil navzgor po stopnicah. Kakšno presenečenje! Na tleh za drugimi vrati spet leži slika. Ampak kdo jih riše? Deček je pobral tudi drugo sliko. Vse bolj začuden je. Opazil je svetlobo, svetlobo, ki je prihajala iz ene sobe. Sledil je svetlobi, zraven pa pobral še tretjo sliko. Deček še kar ni obupal. Sledil je poti slik. WAW! Zdaj pa stoji začuden pred velikim stopniščem. Steče po stopnicah hitro kot blisk. Še kar je sledil poti

iz slik. Pot ga je peljala po hodniku. Kaj? Še ene stopnice? Deček, kako da se še nisi utrudil? Mar te tako zanima? Pridno je premagal tudi te stopnice. Še ni konec? Nova slika je stala pred stopnicami na podstrešje. Deček, te ni nič strah? Kaj če gori straši? Naš deček je neustrašen. Pogumno premaga še ene stopnice. Presenečenje!!! Z začudenjem uzre prikupno deklico, pred njo pa kup sličic. Je to mogoče? Ali ona riše te slikice?

Čakaj, kdo sploh je? Dečku razloži, da je ona njegova sosedka. Samo, da je začarana. Vsako noč se spremeni v 7-letno punčko. Ob zori pa je spet stara. Deček je precej začuden. Hkrati pa vesel, da je rešil uganko. Z deklico sta postala najboljša prijatelja. Od tedaj sta iz risbic vsak dan izdelovala aviončke in jih metala z najvišjega balkona. Zato vedno, ko na tleh najdeš avionček brez lastnika, pomisli na njiju. Onadva jih še vedno mečeta.

Nuša, 9. razred

Nina, 1. razred

Deček in vabljiva mačka

Nekega večera se je deček odločil, da bo šel na kratek sprehod. Ko je stopil iz velikanske hiše, je v daljini zagledal veliko ljudi, ki so se prav tako sprehajali. Deček se je odpravil naprej po ulici. Srečal je psička, ki se mu je veselo smejal. Pri naslednji hiši pa je izza vhodnih vrat kukala mačka, ki je dečka gledala in ga vabila k sebi. Deček je radovedno stopil za mačko, ki ga je klicala k sebi. Odšel je za njo po velikem temnem stopnišču. Mačka ga je še naprej vabila v skrivnostni prostor v hiši, iz katere je prihajala čudežna svetloba. Na poti za mačko se je deček zagledal v risbico, na kateri je bila narisana deklica. In kar naprej je po hiši pobiral risbe. Ko je nenadoma zagledal močno svetlobo, je nemudoma pohitel za mačko. Bolj in bolj ga je zanimalo, kaj neki se v tej hiši dogaja. V zelo osvetljenem prostoru je zagledal majhna vrata in stopnišče, ki je vodilo na podstrešje. Ko je deček prispel na vrh, je tam srečal prelepo deklico, ki je iz risbic sestavljala letala. Vsi trije – deček, deklica in mačka – so se čez močno svetlobo prebili na balkon s čudovitim razgledom nad mestom, od koder sta deček in deklica spuščala papirnata letala v rahlo sapico vetra.

Denis, 3. letnik

Dora, 5.razred

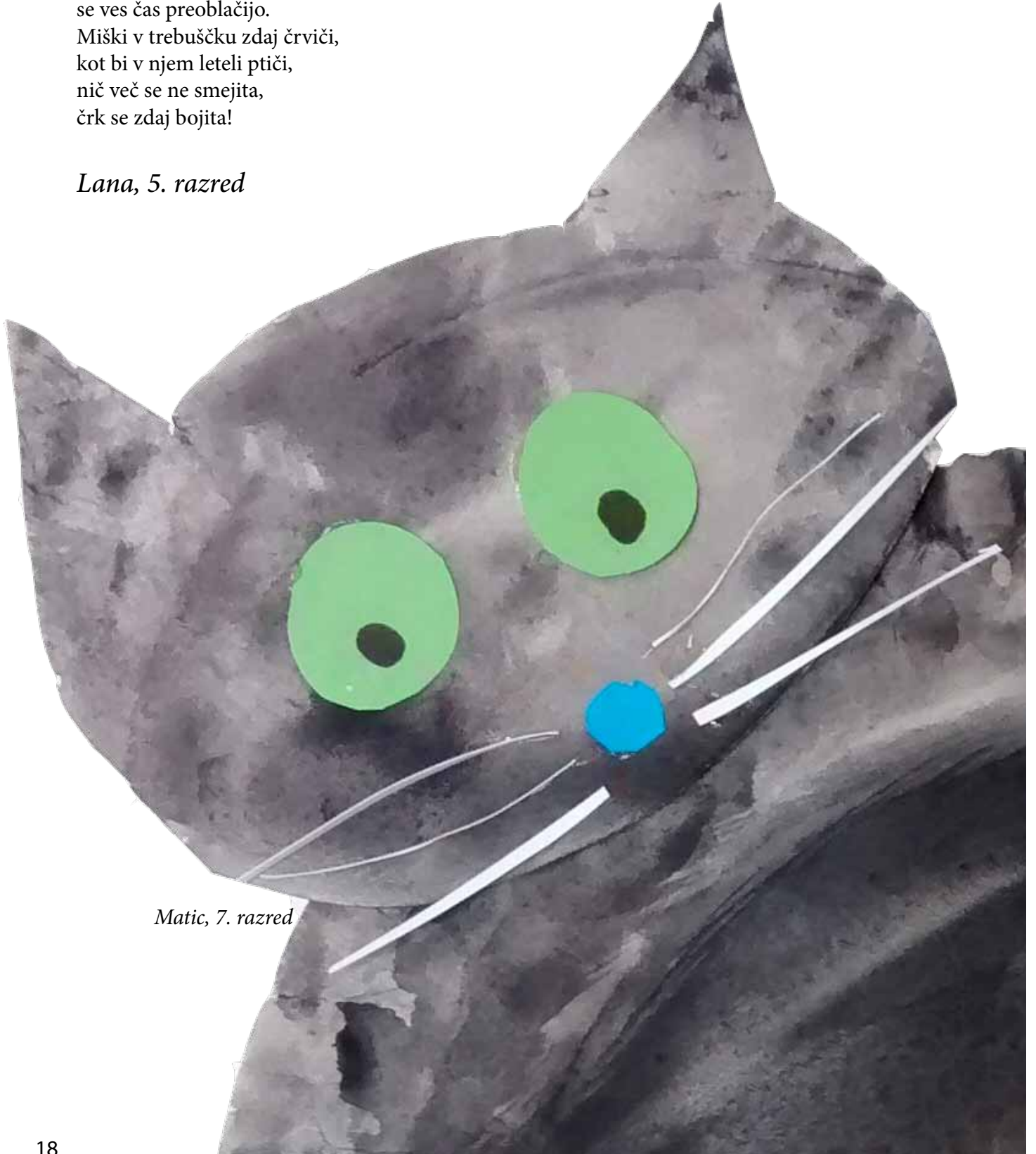
Miški in črke

V hišni veži nabiralniki visijo,
po navadi pisma v njih ležijo.
Na njih miši stojita,
veselo se smejeta.

Danes dober zajtrk sta imeli,
pisma vsa takoj sta zmleli,
v njunih želodčkih črke zdaj
skačejo,
se ves čas preoblačijo.

Miški v trebuščku zdaj črviči,
kot bi v njem leteli ptiči,
nič več se ne smejeta,
črk se zdaj bojita!

Lana, 5. razred

Matic, 7. razred

Deček in njegova pustolovščina

Nekega dne je živel deček, ki ni imel ne matere ne očeta. Zelo rad je raziskoval mesto, v katerem je živel. V njem je našel veliko krajev in predelov, ki jih ni nihče poznal.

Nekega večera se je odpravil v mesto, kjer je zagledal mačko. Odločil se je, da ji bo sledil. Videla ga je in ga vodila do stare hiše. Nenadoma je zavila v eno izmed hiš in fant je šel za njo. Hodila sta skozi vežo, po kleti, nato po stopnicah gor do prvega nadstropja. Sprehodila sta se skozi jedilnico, dnevno sobo, knjižnico, hodnike in po krožnih stopnicah navzgor. Ves čas pa sta jima sledili dve miški in se hihitali. Po poti skozi prostore je deček pobiral risbice in jih nosil s seboj.

Celo noč je raziskoval staro hišo, ko pa se je začelo daniti, je prispel na vrh. V podstrešni sobi je zagledal punco, ki je risala risbice ter iz njih delala aviončke. Na risbicah so bili motivi mišk, mucke, stare hiše in dečka, ki je prišel k njej.

Od tistega dne naprej sta postala najboljša prijatelja. Tudi mačka je nehala loviti miši in vsi skupaj so zadovoljno spuščali aviončke.

Jaka, 8. razred

Nika, 8 let

Svoboda.

Denis, 11 let

Noč iskanja sanj

Benamina, 17 let

*Ko mesto na Grofovi ulici spi,
ko zvezde so opazne in luna žari,
v osmi hiši pojavi se luč,
ki naznanja, da nekdo še ni fuč.
To je fant, po imenu Marcel.*

*Majhno torbo vzame in vrata odpre:
»Grem iskat sanje!«
iz njega privre.*

*»A, kje so moje sanje,
kje je prava pot?«
Zbegano gleda,
zasliši ropot.*

*Prestrašeno izpod čela pogleda
in zagleda mucka iz sanj – Freda.
»Jaz kažem ti pot in te v sanje odvedem,
sledi mi – pojdi, kamor zapredem!«*

*In Fred odpelje Marcela do praga,
do hiše, kjer po stenah nekaj piše –
kratice in srčki in neka imena,
na tleh pa žvečilka in sladkorna pena.*

*Fantu se malo čudno zazdi,
a ni časa za premišljevanje,
saj muc že po stopnicah odhiti.*

*Na vsaki stopnici je ena slika,
kot bi bila vsaka del mozaika.
Marcel jih nabira in Fredu sledi,
po desetih stopnicah vse slike dobi.*

*Slike so Marcelove želje,
njegovi spomini – mlado življenje.*

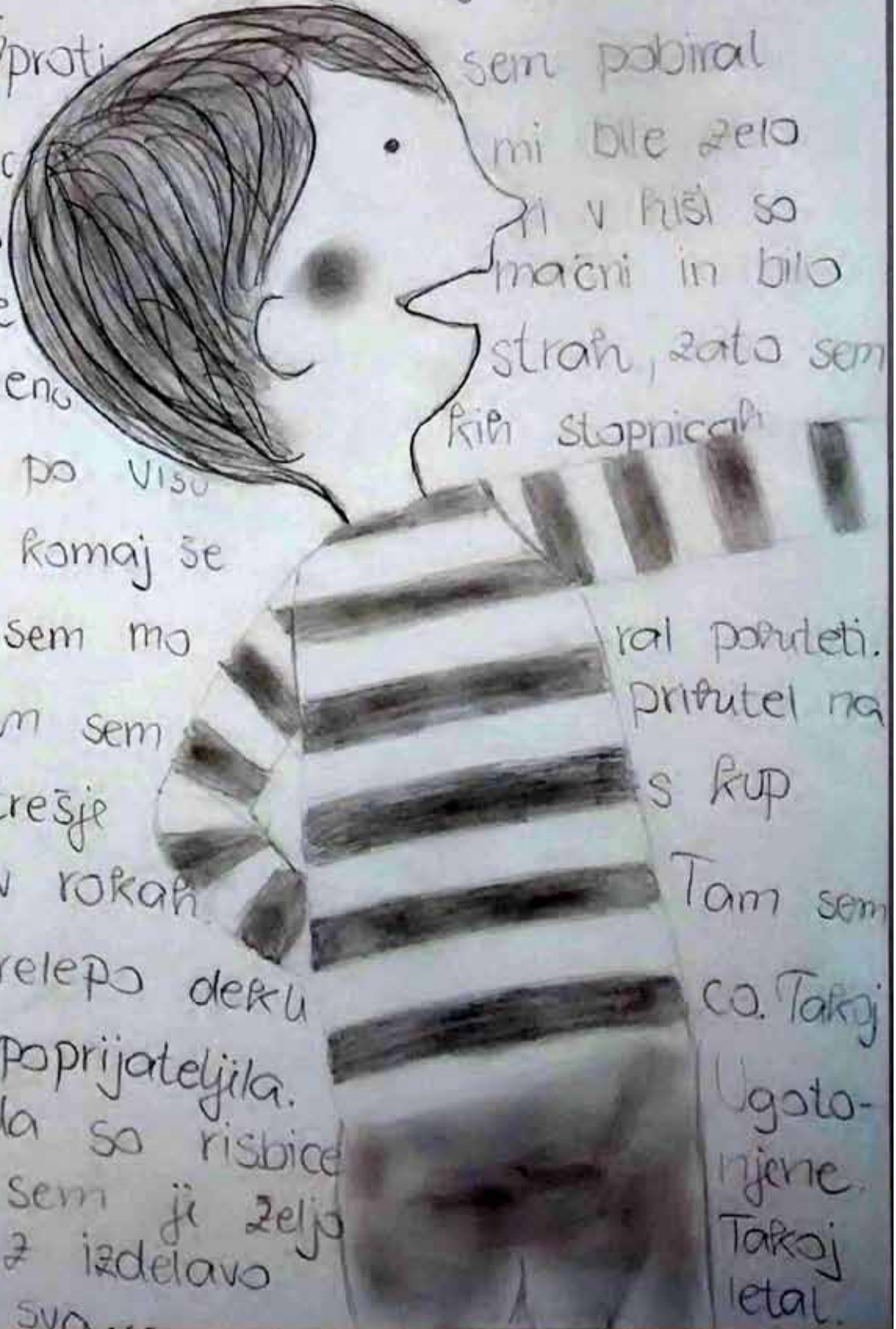
*Ko prispeta do konca,
fantu je vroče, kot prišel bi iz lonca.*

*V sobi ga čaka deklica Zala,
ki reče, da bi se z njim rada igrala.*

*Nato Fred zaprede
in ju skozi vrata odvede.*

*»Fant, kako je tukaj lepo!
A to ni čarovnija,
To je moja dežela sanjarija!«*

Moje ime je Jurček. Star sem deset let.
Tekel sem po ulici, saj sem iskal mojo
mucco. Kar naenkrat sem jo zagledal pri
neki punčki. Ustrašil sem se za mucu in
ji sledil. Sprva sem pobiral
risbice, ki so mi bile zelo
všeč. Prosto ni v hiši so
bili zelo te mačni in bilo
me je posteno strah, zato sem
začel teči po risbice
Muco sem komaj še
videl, zato sem mo
Ves zadiham sem
neko podstrešje s kup
risbicami v rokah. Tam sem
zagledal prelepo deku
sva se spoprijateljila. co. Takoj
Vil sem da so risbice
Uresničil sem ji željo
sem začel z izdelavo
In skupaj sva letal.

Kako je Žiga premagal strah

Janik, 2. razred

(1)

V Grifovi ulici v hiši številka 3 je živel deček Žiga. Žiga ni bil navaden fant. Kar ga je delalo posebnega, je bil strah. Pa ga ni bilo strah pajkov ali kač. Ne, bilo ga je strah dnevne svetlobe. Kljub temu pa je užival v raziskovanju mesta, toda vedno je šel na sprehod šele, ko je bila luna že visoko na nebu in so ji zvezde delale družbo.

(2)

V šoli so ga velikokrat zbadali zaradi njegove posebnosti, zato ni imel nikoli prijateljev. Med svojimi pohodi pa je deček zelo rad opazoval živali, ki so bile edine, ki so mu delale družbo. Tako je bil tako zatopljen v opazovanje živali, da ni opazil niti osuplih obrazov odraslih ljudi.

(3)

Naša zgodba se začne, ko je Žiga nekega dne hodil po Andersenovi ulici. Njegov pogled je pritegnila muca, ki ga je gledala izza vrat stare hiše. Gledala ga je tako, kot bi ga vabila v osvetljeno notranjost. Nato se je obrnila, Žiga pa je odšel za njo.

(4)

Hiša je bila prašna in umazana. Stene so bile popisane, na tleh pa so bili dokazi o tem, da so se tu nekoč igrali otroci. Ni bilo sledu o mucu, je pa na tleh poleg stopnic opazil lepo risbo deklice, ki se igra na travniku, na njo pa sije toplo sonce.

(5)

Z vrha stopnic je zališal oddaljen mijau. Pobral je risbo in previdno stopal po stopnicah. Na vrhu ga je ob vratih čakala muca. Na tleh je zagledal še eno risbo, na kateri je bil narisana mlin. Vzel jo je in se odpravil za muco, ki mu je kazala pot v neznano.

(6)

Vstopil je na hodnik. Pogled se mu je ustavil na njegovem odsevu v ogledalu. Zagledal je dečka s pšeničnimi lasmi in rdečimi lički. Čeprav je bila poleg njega muca, se še nikoli ni počutil tako osamljenega. Ponovno je zaslišal tihi mijau in pogledal je muco. Njegov pogled je bil nežen, topel, tolažiljen. V trenutku se je počutil malo bolje. »Ti si moja, mar ne? Ti si moja prijateljica.« Zdelo se mu je, da se mu je nasmehnila, nato se je obrnila in ga peljala še bolj v osrčje hiše.

(7)

Stopil je v jedilnico. Zagledal je pogrnjeno mizo. Na njej je bila lutka, za mizo pa je zopet na tleh zagledal risbo. Na njej je bila narisana črna muca, zelo podobna njegovi mucu, prijateljici.

(8)

Mijau. »Kje pa si, muca?« Mijau. Pogled mu je zastiral velik rdeč sedež. Ob vratih je zagledal novo risbico, poleg nje pa mucino glavo. Mijau. »Saj že grem!«

(9)

Tekel je za njo in prišel v sobo, na koncu katere so bile zavite stopnice. Muca je sedela na njih in s tačko kazala proti vrhu. »Kaj pa je tam, muca?« je vprašal Žiga. V tem trenutku pa je po zraku zaplavala nova risbica. Muca ga je pogledala in odšla dalje. »Počakaj me!« se je oglasil deček.

(10)

Pobral je risbo in prišel na hodnik. Stekel je po njem in zagledal risbo, na kateri sta bili narisani mati in hči. »Res bi lahko malo počakala!« je rekel deček. Mijau.

(11)

Zopet je stekel za njo in prišel do drugih stopnic. »Kam greš? Prosim, počakaj!« Ko je pogledal proti njej, je sredi stopnic zagledal še eno risbo. Pobral jo je in sledil mucu.

(12)

Sedaj jo je zagledal na zelo strmih stopnicah, ki so vodile na podstrešje. »Le kam me pelješ?« Mijau. »Presenečenje, praviš? Me prav zanima, kakšno je.« Spet je opazil risbo in jo pobral. »Kaj je s temi risbami?« je glasno rekel.

»Risbe so zato, da iz njih narediš papirnata letala,« je zaslišal prijazen dekliški glas.

Žiga je bil presenečen. Deklica? Tukaj? In morda bi se rada igrala z mano. Kaj pa, če ji ne bom všeč? Bilo ga je strah, bil pa je tudi zelo radoveden.

(13)

Počasi je zbral pogum in pokukal na podstrešje. Zagledal je deklico pšeničnih las v pikčasti obleki. »Ne boj se, pridi, igray se z mano,« ga je povabila. Žiga se je nasmehnil in prisedel. Skupaj sta naredila veliko papirnatih letal. Zunaj je bila že trda tema in Žiga bi moral iti domov.

»Jutri pridi sem. Bova spuščala letala,« je rekla deklica.

»Ampak jutri bo svetlo,« je žalostno rekel Žiga. Bilo ga je strah, zelo strah. »Veš, imam skrivnost,« je zaupal deklici, »če ti jo povem, se bojim, da se ne boš več hotela igrati z mano.«

»Seveda se bom, saj si sedaj moj prijatelj,« je zadržala deklica, »no, pa povej to tvojo skrivnost.«

»Strah me je dneva,« ji je povedal Žiga. Deklica se je nasmehnila »Ti jutri le pridi, bova skupaj, kot prijatelja, premagala ta strah.«

(14)

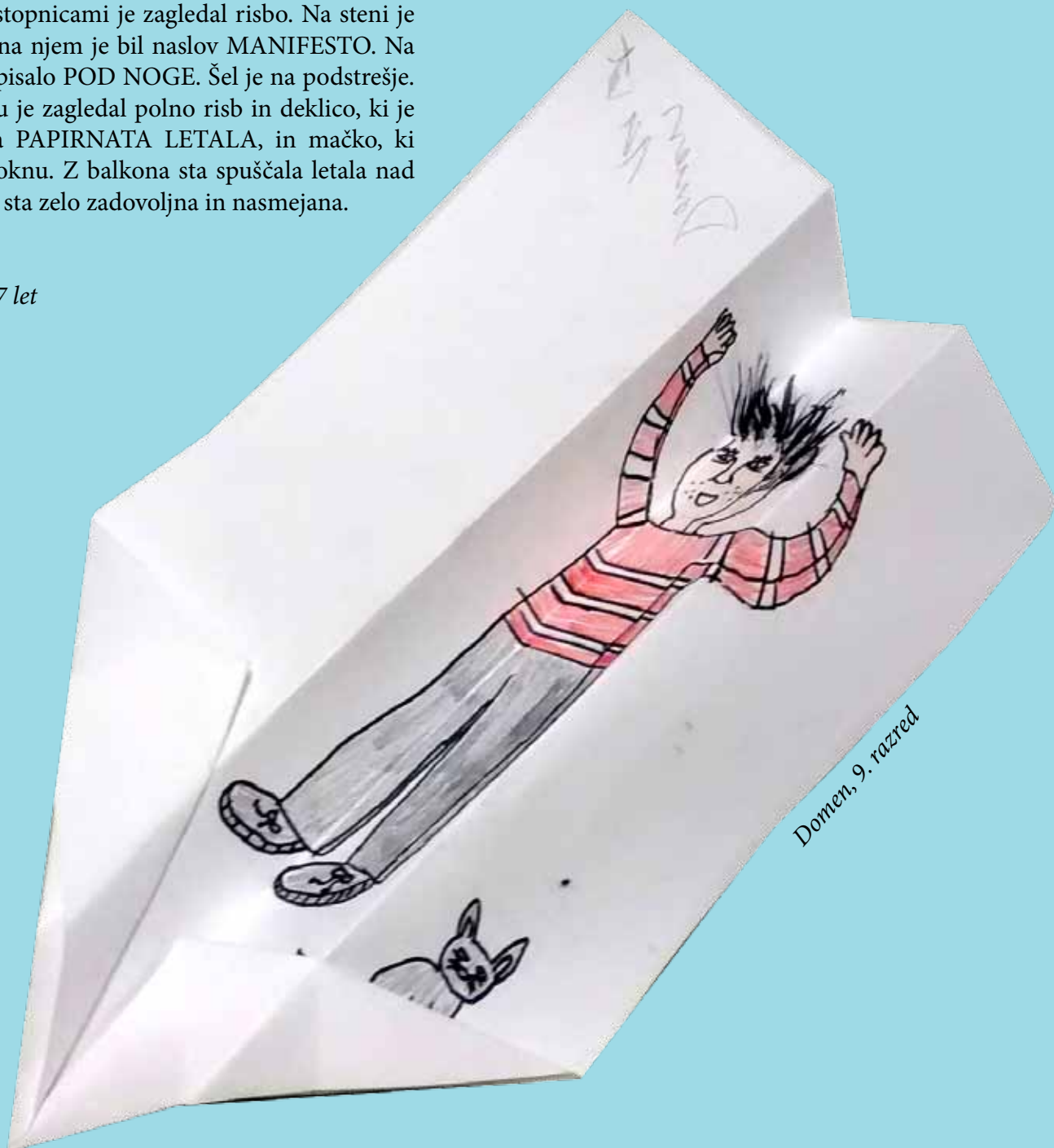
Žiga je naslednji dan res premagal strah in takoj po pouku je spet prišel v staro hišo. Z deklico sta stopila na balkon in spuščala papirnata letala. Preživela sta najlepši dan. In nikoli več nista bila osamljena.

Patricija, 17 let

Deček Jan

Deček Jan je šel iz hiše na sprehod. Hodil in hodil je po pločniku. V hiši je zagledal mačko, ki je kukala izza vrat. Šel je v hišo, zagledal je stopnice. Na tleh je zagledal risbo. Šel je navzgor. Bilo ga je strah. Zagledal je vrata, ki so vodila v jedilnico. Na mizi so bile karte in na tleh je bila še ena risba. Na steni je pisalo SOFIJA. Šel je skozi vrata. Prišel je v sobo. Na tleh je bila risba. Mačka je kukala skozi vrata. Deček je šel za mačkom. Zagledal je še eno stopnišče. Na eni od stopnic je sedla mačka in se igrala z risbo. Deček se je vzpel po stopnicah. Prišel je na hodnik, kjer so bile po stenah same slike. Na tleh je bila risba in senca mačke. Šel je skozi hodnik. Zagledal je sobo. Na tleh so bile figure iz igrice Človek ne jezi se. Videl je še ene stopnice. Šel je po stopnicah. Videl je stopnice, ki so bile v nekakšnih vratih. Pred stopnicami je zagledal risbo. Na steni je bil plakat in na njem je bil naslov MANIFESTO. Na stopnicah je pisalo POD NOGE. Šel je na podstrešje. Na podstrešju je zagledal polno risb in deklico, ki je iz risb delala PAPIRNATA LETALA, in mačko, ki je sedela na oknu. Z balkona sta spuščala letala nad mestom. Bila sta zelo zadovoljna in nasmejana.
KONEC

Pia Patricia, 7 let

Domen, 9. razred

Prijatelji

Fantek je srečal muco. Muca ga je peljala v neko hišo. Videla sta risbice, ki so vodile na kaščo. Tam sta srečala punčko, ki je iz risbic delala letalca. Vsi so postali dobri prijatelji. Vsi trije so letalca spuščali na mesto, da so padala na tla. Ljudje so jih pobirali. Na risbicah je bil narisani lep sončen dan, zato so se ljudje smejali in bili dobre volje.

Miha, 2. razred

Anabela, 2. razred

Nikoli nisem osamljen, ker imam veliko družino.

Denis, 11 let

Muca maca Črna Taca

Muca maca Črna Taca
po mestu je hodila
in dečka v hišo je vabila.

Deček ponudil ji je roko
in muca maca Črna Taca
je želela, da gre za njo.

V hišo uspelo ji ga je zvbati
in risbicam moral je slediti.

Muca maca Črna Taca
zadovoljna je bila,
sedela je
in s tačko se umivala.

Polno risbic po sobi je bilo
in iz njih naredili so
aviončkov sto in sto.

Katarina, 8. razred

Bilo je čudovito

Bilo je zgodnje jesensko jutro. Zunanaj je bilo še temno in na nebu je bilo moč uzreti še nekaj zvezdic. Mesto se je počasi začelo prebujati in ljudje so že hiteli po opravkih. Deček se je oblekel in hitro stekel na ulico. Odpravil se je proti šoli in med potjo opazoval mestni vrvež. Nato pa ga je nekaj povsem prevzelo. Ustavil se je pred velikimi lesenimi vrati. Bila so odprta, na osvetljenem pragu pa je sedel siv maček. Deček je takoj vedel, da ga čaka nova dogodivščina, zato je sledil mačkonu v hišo. Vstopil je in prišel na zapuščen hodnik. Sledil je mucu in hitro stekel po stopnicah. Hodil je po čudovitih sobanah, ki so bile videti zapuščene. Maček pa se ni ustavil. Čakal je dečka, da mu

sledi. Deček je čutil, da mu želi muc nekaj pokazati. Nekaj pomembnega! Vendar pa ga je nekaj begalo. V vsaki sobi ga je na tleh čakala risba in maček je sledil ravno tem. Deček ni vedel, kaj to pomeni, a njegova raziskovalna žilica mu ni dala miru, zato je hitro stekel za mačkom. Sledil mu je po hodnikih, galerijah in najrazličnejših sobanah. Tekel je po stopnicah in se hitro vzpenjal proti vrhu hiše. Nato pa je prišel do manjših vrat, ki so vodila na ozko stopnišče. Muc je stekel po stopničkah, deček pa je malce postal, saj ni vedel, kaj ga čaka na vrhu. Počasi je stopal po stopnišču in pokukal skozi loputo, ki je bila na vrhu. Uzrl je malo podstrešno sobico, sredi nje pa je

sedelo prikupno dekletce njegovih let. Okoli nje je ležal cel kup risbic in papirnatih letal. »Pridi z mano,« je deklica zaklicala dečku in stekla skozi strešna vratca na mali balkon. Deček ji je radovedno sledil. Stopil je skozi vrata na balkon in pred njim se je razprostrl čudovit razgled nad mestom, ki so ga že greli prvi sončni žarki. Nad mestom pa so letale jate ptic in med njimi je deček opazil dekličina papirnata letala, ki so skupaj s pticami jadrala na valovih vetra. Bilo je čudovito. Deklica je pogledala dečka: »Prijetelja?« »Prijetelja!« je pristavil deček in njegovo papirnato letalo je veselo poletelo v nov dan.

Ajda, 1. letnik

Zadovoljni maček

Lucija, 4. razred

Deček odhaja od doma in gre v šolo. Na poti si ogleduje kužka, ki ga ima na vrvi nek grozen gospod. Deček je prišel do hiše. Na vratih je zagledal mačjo glavo. Deček je bil začuden, mačka pa vesela. Potem je stopil v hišo, kjer je doma mačka. Zagledal je risbico. Šel je po stopnicah. V rokah je imel risbico in je vstopil v sobo. Veseli mačkon se je skrila za knjigami. Zagledal se je v dečka, kateremu je bil mačkov pogled prav čuden. Punčka je veselo jedla zajtrk, kljub temu da so ji miši kradle sir. V dnevni sobi je deček zagledal mačjo senco. Šele kasneje ga je zagledal, saj se je skrila za stol.

Na steni je bilo veliko različnih slik, med njimi je bila tudi dekličina slika. Nenadoma se je spet pojavil maček. Deček je tekel za njim in za risbo, ki je ležala na stopnicah. Pobrjal jo je in šel naprej za mačkom. Na tleh je pred drugimi stopnicami zagledal še eno risbo. Maček ga je vabil, da gre naprej po stopnicah. Prišla sta do sobe, v kateri je bila vesela deklica. Maček je bil zelo

zadovoljen. V sobi na tleh so bile spet risbe in aviončki. Z deklico sta srečna in vesela. Z balkona sta skupaj spuščala aviončke. Z njima je bil tudi zadovoljni maček.

Nejc, 7 let

Lunaj raje sonce. Pet sem sama na podstrežju.
Dolgočasim se zaradi dolgočasnega sem začela misliti.

Dajem se
maršem

moj

sem

Prisel

je veliko

razpisal

mladi

mi je

iz

med

bla

1100. mesto. Ne sem kaj naj se
A kar naenkrat se pojavil
princ na belem konju. Ko
ga videla sem razdelala.

je skupaj iz muce. Prinesel

rišvic, ki jih je po hri-

veter. Debel mi je se mi lahko

pokazal in privolila sem. Pokazal

kako narediti papirnato letalo

keru ki ga je pri-

na naredila se veliko letal.

na na balkon in so

jih začela spuščati. Mnogi

letal se spredružila mnogi

ptici. Poupravili so se v

toplem vetru. Lonce se je

začelo spuščati in začel

je preletenju soncemu

je pridružila se matica. THE END

je pad
dnevi

pati
se

dež.
je

Moja prijateljica Žuža

Mala bela in vesela
nekoč doma ni imela.
Sama je tavela po cesti,
ni imela ne za jesti, ne za piti,
hočeš – nočeš,
je morala v azil oditi.
Želela si je,
da bi jo kdo rad imel,
a nihče je ni hotel.
Mami je našla njeno sliko na spletu
in odšli smo za njo po svetu.
Ko prišli smo v azil,
smo zagledali njen pogled ek mil.
Zdaj pri nas živi,
se življenja veseli.
Zelo radi jo imamo
in nikomur je ne damo!

Nina, 8 let

Deklica in njena domača žival

Deklica je v svoji sobi iz papirja izre-zovala izdelke, nato jih je nalepila na steno. Ampak deklica iz papirja ni izdelovala samo stvari, ampak je izumila tudi novo vrsto letal. Nato pa je iz kartona izdelala letališče. Ta deklica je iz kartona naredila še en izum. To je bil ken-guru.

Nekega dne je imela deklica koncert, na katerem je bilo več tisoč ljudi. Na koncertu je igrala na boben. Tako dobro je tolkla, da so vsi ploskali.

Deklica je imela mačko, ki ji je

bilo ime Solata. Ta mačka je igrala v najboljšem cirkusu v Mariboru. Tja jo je peljala njena najboljša prijateljica Drevesnica, no, tako ji je bilo ime, ker je bila svetovna prva-kinja v plezanju. Tisto jutro pred nastopom se je mačka Solata ogre-la. Na cirkusu so zebre repale, levije plesale, mačka pa je požirala meče. Po cirkusu je šla domov, pojedla je brikete in zaspala.

Leon, 14 let

Domen, 9. razred

Na obisku pri Maši

Na jasnem večernem nebu so žarele zvezde. Bil je petkov večer. Plavalasi fant Jaka pa se je ves nasmejan odpravil k prijateljici Maši, kjer naj bi tudi prespal. Hodil je po nekoliko temačnih mestnih ulicah, a ker je bil že velik fant, ga ni bilo prav nič strah. Naposled je prišel do ulice, kjer je v neki veliki meščanski hiši z velikimi vrati živel Maša. Skriva pa ga je izza vrat te velike hiše nekdo opazoval. Le kdo bi lahko bil? Bila je Maša, ki mu je pripravila presenečenje. Na vhodnih vratih pa je Jaka pozdravil tudi Mašin muc Binko. Skupaj sta vstopila v veliko preddverje in se povzpela po stopnicah, ki so vodile v dekličino stanovanje. Pred njimi je na tleh ležala risbica. Jaka jo je radovedno pobral in se odpravil navzgor po stopnišču. Ves zadihan je prisopil v peto nadstropje, kjer je živel Maša. A

nekaj mu ni dalo miru. Vhodna vrata so bila na stežaj odprta in na tleh je spet ležala nova ilustracija. Ves začuden je stopal proti koncu hodnika, kjer so ga spet čakala nova odprta vrata. Stopil je v jedilnico, kjer je za mizo sedela Mašina punčka Liza, na tleh pa je Jaka čakala že nova risba. V naslednji sobi je bil velik rdeč naslonjač, na katerem sta Jaka in Maša velikokrat poslušala pravljice, ki jima jih je pripovedovala babica. A glej ga zlomka, na tleh ga je spet čakala nova risbica. Prispel je do novih stopnic, ki so peljale na podstrešje, tukaj pa ga je že čakala prijateljica Maša. Presenečen in vesel se ji je pridružil pri ustvarjanju. Risala sta in delala letala pozno v noč, nato pa sta objeta zaspala.

Filip, 3. Letnik

Jan, 8. let

Pesem o dečku

Dečku je ime Miha,
zunaj veter piha.
Na cesto se je odpravil,
psička je pozdravil.
Miški na oknu sta klepetali,
skupaj sta se igrali.
Deček zavihtel se je po stopnišču,
kakor da je na plesišču.
Risbice zdaj pobira,
naokoli se ozira.
Za mačkom se odpravi
in deklico pozdravi.
Skupaj se smejita,
na balkon odhitita.
Papirnata letala že letijo,
ptice pa veselo žvrgolijo.

Matej, 7. razred

Prijatelja

Fant hodi po ulici,
opazuje stvari,
opazuje ljudi.
Sreča prazno hišo,
pokuka skozi nišo.
Ko vstopi vanjo,
vse je prazno, hladno.
Hodi po stopnicah in si misli:
»Tle je pa veliko knjig na pisti ...«
Hodi naprej in naprej in si misli:
»Tole je pa kar okej ...«
Hodi med slikami naprej in pogumno,
ko pride v sobo, se dela neumno.
Vendar na koncu vse prav se izide,
s strehe spušča papirnate ptičke
in z deklico ju prijateljstvo išče.

Lidija, 8. razred

BONTON PRI MIZI

(uporaba pravil na lastno odgovornost)

Izberi pravila, ki sodijo k omiki.

Med prehranjevanjem ne govorimo.

Ko smo hrano zaužili, jo skritiziramo.

Uporabljamo pribor.

Ne srebamo in cmokamo.

Sedimo skrivljeno in imamo noge na mizi.

S hrano se ne igramo.

Med hranjenjem glasno govorimo in pljuvamo.

Z lepinjo igramo frizbi.

Namesto pribora uporabljamo tudi roke.

Iz prtička izdelamo letalo in ga vržemo sosedu v glavo.

Se ne stegujemo čez mizo.

Ne kritiziramo hrane.

Prtiček položimo na svoja stegna.

KVIZ

Urška, 1. letnik,
Katarina in Leon,
8. razred

1. Kdo je ilustriral knjigo Deček in hiša?

- a) Tina Brinovar
- b) Maja Kastelic
- c) Daša Simčič

2. Kaj sta našli miški?

- a) Lešnik
- b) Želod
- c) Oreh

3. Kako je ime deklici v knjigi?

- a) Maša
- b) Sofija
- c) Maja

4. Katere živali sreča deček na svoji poti?

- a) Mačko in miši
- b) Mačko in slona
- c) Mačko in dihurja

5. Po katerih ulicah je hodil deček?

- a) Po Andersenovi in Lobetovi ulici
- b) Po Grimovi in Andersenovi ulici
- c) Po Malovi in Levstikovi ulici

6. Katero glasbilo se nahaja na podstrešju?

- a) Boben
- b) Violina
- c) Činele

7. Koliko poštnih nabiralnikov je v predverju hiše?

- a) 15
- b) 3
- c) 9

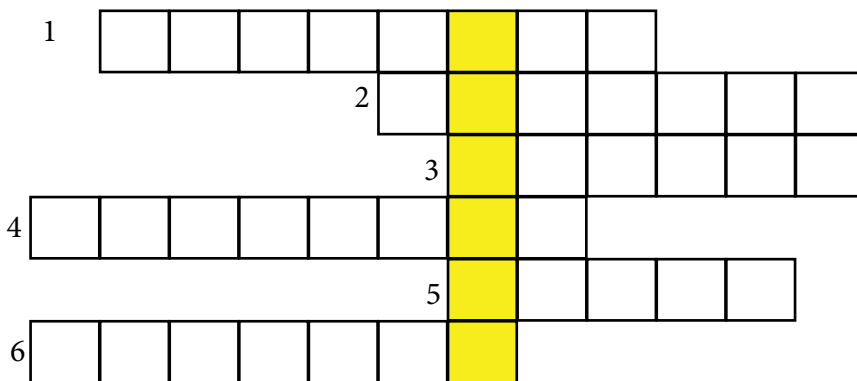
8. Kateri dve osebni imeni se v knjigi pogosto pojavljata?

- a) Nejc in Lovrenc
- b) Lovro in Nejc
- c) Nik in Lovrenc

Odgovori: 1. b), 2. c), 3. b), 4. a), 5. b), 6. a), 7. c), 8. a).

MINI KRIŽANKA

1. Deček vstopi v hišo v ulici _____.
2. Grafit na zidu, tudi avtoričin sin.
3. Deček ali _____.
4. Zelena nevarna žival, skrita za vrati.
5. Mesec na koledarju, tudi začetek poletnih počitnic.
6. Na koncu zgodbe dečka pričaka _____.

Uma, 14 let

VELIKA KRIŽANKA

1. Deček se znajde pred _____ ulico.
2. Miški najbolj privlači _____.
3. Dečka na vrh podstrešja privede _____.
4. Na mizi poleg čajnika stojijo _____.
5. V vsaki zgodbi se skriva _____.
6. Ena od sob, v kateri se deček znajde je polna _____.
7. Vse do vrha se niza _____.
8. Deček vstopi v _____.

9. Na knjižnih policah leži ogromno _____.
10. Dečka ves čas spremljata dve _____.
11. Deklica v svet razpošilja papirnata _____.

Gaja, 14 let

